

РЕШЕНИЕ

№ 413

гр. София, 22.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 9-ТИ ТЪРГОВСКИ, в публично заседание на седми юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Светла Станимирова

Членове: Рени Ковачка
Васил Василев

при участието на секретаря Ваня Ил. Иванова
като разгледа докладваното от Светла Станимирова Въззивно търговско дело № 20231001000319 по описа за 2023 година

Производството е образувано по въззивна жалба на **НАЦИОНАЛНА АГЕНЦИЯ ЗА ПРИХОДИТЕ** - ищец в първата инстанция, чрез пълномощник А. А., юрист, експерт по приходите против решение №260478 от 19.07.2022 г. 1 СГС, ТО, VI-13 състав, постановено по т.д.№1428/2020 г., в частта му, с която *отхвърлен иска по чл.694,ал.2,т.1, във вр. с чл.722,ал.1,т.1 ТЗ против „БРИН“-ЕООД /н/ за установяване на поредност на удовлетворяване по чл.722, ал.1, т. ТЗ на публични вземания за имуществени санкции в общ размер на 6 050 лева главници, с основания за възникването им: Наказателно постановление № 104840-F100808/26.05.2014 г., издадено от ТД на НАП Пловдив и Наказателно постановление № 114/07.08.2014 г., издадено от МВР, обезпечени с* Постановление изх. №1123- 000024/22.10.2014 г. за налагане на обезпечителни мерки, Постановление изх. №1123-000021/22.10.2014 г. за налагане на обезпечителни мерки и Постановление изх. №С160009-022-0017423/03.08.2016 за налагане на обезпечителни мерки, издадени от публичен изпълнител при ТД НАП Пловдив, *вписани в ЦРОЗ под № 2014121701500, № 2016022401143 и № 2017052601391.*

Жалбоподателят излагат доводи за неправилност на решението в обжалваната му част поради необоснованост и нарушение на материалния закон, като в жалбата се излагат подробни и конкретни доводи за това. Моли въззивния съд да отмени решението в обжалваната част и уважи предявения иск за установяване поредност на удовлетворяване на вземането по

чл.722,ал.1,т.1 ТЗ изцяло като основателен и доказан.

Препис от жалбата е връчен на другите страни – ответника „БРИН“-ЕООД /н/ и на синдика на това дружество Н. К., като в срока по чл.263,ал.1 ГПК **отговори не са постъпили.**

Софийският Апелативен съд, като взе предвид доводите на жалбоподателя и събраните по делото доказателства, приема следното:

Въззивната жалба е подадена в срок от надлежна страна и е процесуално допустима. Разгледана по същество е неоснователна по следните съображения:

Ищецът НАП е предявил срещу ответното дружество „БРИН“-ЕООД /н/ иск по чл.694, ал.2, т.1 ТЗ за установяване на поредност на удовлетворяване по чл.722, ал.1, т.1 от ТЗ на предявени и приети публичноправни вземания **за имуществени санкции в общ размер на 6 050 лева главници**, с основания за възникването им: Наказателно постановление № 104840-F100808/26.05.2014 г., издадено от ТД на НАП Пловдив и Наказателно постановление № 114/07.08.2014 г., издадено от МВР, **обезпечени с Постановление** изх. №1123- 000024/**22.10.2014** г. за налагане на обезпечителни мерки, **Постановление** изх. №1123-000021/**22.10.2014** г. за налагане на обезпечителни мерки и **Постановление** изх. №С160009-022-0017423/**03.08.2016** г. за налагане на обезпечителни мерки, издадени от публичен изпълнител при ТД на НАП Пловдив, **вписани в ЦРОЗ под № 2014121701500, № 2016022401143 и № 2017052601391.** Ищецът твърди, че публичните вземания са включени в списъка на приетите вземания, но с поредност на удовлетворяване по чл.722,ал.1,т.6 ТЗ., като необезпечени вземания, а не както е поискал по т.1. Според ищеца публичните вземания се ползват от привилегия, защото са обезпечени с постановленията за налагане на обезпечителни мерки, които са вписани в ЦРОЗ и обезпечителната мярка е била наложена преди откриване на производството.

С отговора на исковата молба управителят на ответника оспорва да е уведомяван както за инициираното административно производство, така и за издадените актове. Не е взел отношение по съществото на спора, който е предмет на разглеждане във въззивното производство.

Съдът е отхвърлил иска за установяване на поредност на удовлетворяване по чл.722,ал.1,т.1 ТЗ на вземанията **за имуществени санкции общ размер на 6 050 лева главници**, приемайки, че вписаните в ЦРОЗ запори обезпечаване на публични вземания, подлежащи на принудително събиране по ДОПК, не води до възникване на право на предпочтително удовлетворение в производството по несъстоятелност, поради което кредиторът по този запор не може да се ползва от привилегията по чл.722, ал.1, т.1 ТЗ. Приел е, че публични вземания, възникнали до датата на решението за откриване на производството и несъстоятелност – **13.12.2018г.** и включени в Списъка на приетите вземания в срока по чл.688 ТЗ, не са **обезпечени** по смисъла на разпоредбата на чл.722, ал. т.1 от ТЗ поради **липса на материално правно основание**, което да дава

привилегия за предпочтително удовлетворяване. Привилегировани вземания в производството по несъстоятелност са единствено вземания, обезпечени с реални обезпечения, като напр. учреден залог или ипотeka.

Във въззивната жалба ищецът в първоинстанционното производство излага доводи, че според разпоредбата на чл.722, ал.1, т.1 от ТЗ кредитор, чието вземане е обезпечено със запов, вписан в ЦРОЗ, има право на предпочтително удовлетворяване при разпределение на суми, получени при реализация на обезпеченото имущество, като е достатъчно в производството по несъстоятелност кредиторът да представи на основание чл.685, ал.2 от ТЗ писмени доказателства: привилегиите и обезпеченията на своите вземания - в конкретния случай вписан по реда на ЗОЗ запов. Твърди, че граматическото и систематично тълкуване на разпоредбата на чл.722, ал.1, т.1 от ТЗ налага извод, че нормативно регламентираната привилегия на вземанията, обезпечени със запов, се отнася единствено и само до предпочтително удовлетворяване на вземания от получен сума и при реализация на обезпечение в конкретно производство по несъстоятелност. Затова *счита за неправилен извода на СГС*, че привилегирова вземания в производството по несъстоятелност са единствено вземания, обезпечени с реални обезпечения, каквито са учреден залог и ипотeka, както и че държавата се ползва от привилегировано удовлетворяване на обезпечените си със запов вземания единствено в производството по чл.193 от ДОПК и в срока по чл.193, ал.4 от ДОПК, като тази привилегия не следва да бъде призната в производството по несъстоятелност. Счита тези съображения на съда за неправилни и несъответстващи на смисъла и съдържанието на разпоредбите на чл.193 от ДОПК и чл.722, ал.1, т.1 от ТЗ. Твърди, че привилегията на вземането запазва, респективно поредността му на удовлетворяване в производството по несъстоятелност остава по реда на чл.722, ал.1, т.1 от ТЗ от получената сума при реализацията на обезпечението, без оглед начина, по който това имущество се осребрява - по реда на ДОПК или на ТЗ. Разпоредбата на чл.722, ал.1, т.1 от ТЗ императивна и не подлежи на стеснително тълкуване, като същата регламентира привилегията на вземания при реализация на активи в самото производство по несъстоятелност, докато разпоредбата на чл.193 ДОПК регламентира не само привилегирования характер на принудителното изпълнение по ДОПК, но и различния ред, по който ще се реализират заповираните и/или възбранени по реда на ДОПК активи след изтичането на 6-месечния срок, определен от разпоредбата на чл.193, ал.4 от ДОПК. Предвид възможността публичният изпълнител да не успее да реализира изцяло или частично обезпеченото имущество по реда на ДОПК в 6-месечния срок по чл.193, ал.4 ДОПК и останат неудовлетворени държавни вземания при предаване на нереализираното обезпечено имущество на синдика и последващо осребряване в хода на производството по несъстоятелност държавата следвало се удовлетвори като кредитор с поредност на удовлетворяване по чл.722, ал.1, т.1 от ТЗ от сумата, получена при реализация на заповираното имущество в случай, че заповите, наложени по реда на ДОПК са надлежно вписани в Централния регистър на особените залози.

Изложените доводи не могат да бъдат споделени.

Въззивният съд изцяло споделя изложените от първоинстанционния съд мотиви, касаещи както установените факти, по които няма спор между страните, така и формираните правни изводи, поради което и на основание чл.272 ГПК препраща към изложените мотиви.

Както законът, така и съдебната практика са категорични, че обезпеченията и привилегиите могат да бъдат самостоятелен предмет на възражението по чл.690, ал.1 от ТЗ, респ. и на иска по чл.694 от ТЗ, вкл. в хипотеза, когато не се оспорва съществуването на вземането, а само неговото обезпечение/привилегия, както е в настоящия случай.

Възможността да се оспори по съдебен ред само обезпечението/привилегията на вземането на кредитор е посочена изрично в разпоредбите на чл.726, ал.1 и ал.2 ТЗ, съгласно които за оспорено по съдебен ред вземане се заделя съответната сума в сметката за разпределение, а когато е оспорено само обезпечението или привилегията, вземането се включва като необезпечено до разрешаване са спора, като в сметката за разпределение се заделя сумата, която кредиторът би получил за обезпечено вземане. Предвид изложеното, за ищеца НАП несъмнено съществува правен интерес от предявяването на установителен иск за приемане на вземането като обезпечено.

От събраните в първоинстанционното производство писмени доказателства се установява, че в ТРРЮЛНЦ под № 20190527151607 е обявен г. партидата на „БРИН“ ООД, *допълнителен списък на приетите от синдика вземания на кредиторите*, предявени в срока по чл.688, ал.1 от ТЗ и списък на неприетите вземания, предявени в срока по чл.688, ал.1 от ТЗ. В допълнителен списък на приетите вземания *са включени изцяло като размер публични вземания предявени от НАП* с молба от 15.03.2019 г., *но е предвидена различна поредност на удовлетворяване по чл.722, ал.1, т.6 от ТЗ* за претендиращи от агенцията като обезпечени публични вземания за имуществени санкции в общ размер на 6 050 лева, главници, с основания за възникването им: **Наказателно постановление 104840-F100808/26.05.2014 г.**, издадено от ТД на НАП Пловдив и **Наказателно постановление № 114/07.08.2014 г.**, издадено от МВР, **обезпечени с** Постановление изх. №1123- 000024/22.10.2014 г. за налагане на обезпечителни мерки, Постановление изх. №1123-000021/22.10.2014 г. за налагане на обезпечителни мерки и Постановление изх. №С160009-022-0017423/03.08.2016 за налагане на обезпечителни мерки, издадени от публичен изпълнител при ТД НАП Пловдив, *вписани в ЦРОЗ под № 2014121701500, № 2016022401143 и № 2017052601391.*

В срока по чл.690 от ТЗ НАП е депозирала възражение срещу предвидената поредност на удовлетворяване по чл.722, ал.1, т.6 от ТЗ за посочените по-горе публични вземания за имуществени санкции в общ размер на 6 050 лева, главници.

В срока по чл.690 от ТЗ и на основание същата разпоредба, длъжникът „БРИН“ ЕООД е депозирал пред съда по несъстоятелността

възражение срещу част от включените в допълнителен списък на приетите вземания публични вземания.

С Определение №3502 от 14.07.2020 г., постановено по т.д. № 2949/2017 г. на СГС, подаденото възражение на НАП е оставено частично без уважение относно претендираната поредност на удовлетворяване по чл.722, ал.1, т.1 от ТЗ на публични вземания за имуществени санкции в общ размер на 6 050 лева, главници. Определението е обявено по партидата на длъжника в ТРЮЛНЦ под № 20200715105323.

Поради изложеното, за НАП е налице правен интерес от предявяване на настоящия иск с правно основание чл.694, ал.2, т.1 от ТЗ за установяване на поредност на удовлетворяване на публични вземания по чл.722, ал.1, т.1 ТЗ в производството по несъстоятелност на „БРИН“-ЕООД, които са били предмет на разглеждане в производството по чл.690 от ТЗ, доколкото списъкът на приетите вземания не е изменен по отношение на поредността на вземанията.

В настоящия случай спорът е правен и е концентриран около въпроса дали вписан по реда на ЗОЗ заповор придава на кредитора качеството на „привилегирован“, който има право да се удовлетвори от заповораното имущество по предпочитание за сметка на хирографарните кредитори, т.е. дали заповорът по ЗОЗ води до възникване на „привилегия“, която е основание за поредност на вземането по чл.722 ал.1, т.1 ТЗ.

Съгласно разпоредбата на чл.722, ал.1, т.1 от ТЗ, кредитор, чието вземане е обезпечено със заповор, вписан в ЦРОЗ има право на предпочтително удовлетворяване при разпределение на суми, получени при реализация на обезпеченото имущество.

Според нормата на чл.724 ТЗ, когато продажната цена на заложена или ипотекирана вещь не покрива изцяло вземането заедно с натрупаната лихва, за остатъка кредиторът участва в разпределението заедно с кредиторите с необезпечени вземания. В тази норма не е предвидено, че кредиторът, в чиято полза е наложен по реда на ЗОЗ заповор, има право на предпочитание при удовлетворение от стойността на заповораното имущество. Ето защо съдът намира, че вземането на такъв кредитор не се ползва с поредност по чл.722 ал.1, т.1 ТЗ.

Освен това, нормата на чл.193, ал.1 ДОПК предвижда, че имущество, върху което преди откриването на производство по несъстоятелност вече са наложени мерки за обезпечаване на публични вземания или срещу което е започнало принудително изпълнение за събиране на публични вземания, се реализира от публичния изпълнител при условията и по реда на този кодекс. Според ал.4, ако **в срок до 6 месеца** от откриване на производството по несъстоятелност на длъжника публичният изпълнител не е реализирал имуществото по ал.1, **то се предава** от публичния изпълнител на синдика и се реализира в производството по несъстоятелност.

Доколкото в 6-месечния срок по чл.193, ал.4 ДОПК от обявяване в ТР на решението за откриване на производството по несъстоятелност

/18.12.2018г./ публичният изпълнител не е реализирал и не е осребрил заповораното имущество, производството по ДОПК за принудително събиране на публичните вземания е прекратено по силата на закона с изтичане на 6-месечния срок – на 18.06.2019 г. С прекратяване по силата на закона на производството по ДОПК е отпадно и действието на вписания в ЦРОЗ заповор.

Следва да се има предвид също така, че *вписването на заповор, наложен по реда на ДОПК в ЦРОЗ, не е елемент от фактическия състав на налагането на обезпечителната мярка*, тъй като само вписването на учреден особен залог (чл.2, ал.1 ЗОЗ) и обстоятелствата по чл.26, ал.2 от ЗОЗ са изрично уредени като **конститутивни**, съответно останалите вписвания имат само **оповестителен характер**, с цел да бъдат противопоставими на останалите вписвания.

Конститутивни са вписванията на **особен залог** върху имущество по чл.4 ЗОЗ, който залог е изрично признато от закона **обезпечение, даващо привилегия на кредитора** за предпочтително удовлетворяване от предмета на обезпечението.

Оповестителното действие на вписване на заповор произтича от факта, че заповорът, както и възбраната, са *процесуални мерки* (а не обезпечения), *имащи за цел да съхранят имуществото на длъжника, но не и да дадат право на предпочтително удовлетворяване от това имущество*.

В обобщение може да се заключи, че вписаният в ЦРОЗ заповор за обезпечаване на публично вземане, подлежащо на принудително събиране по ДОПК, не води до възникване на право на предпочтително удовлетворение в производството по несъстоятелност, поради което кредиторът по този заповор не може да се ползва от привилегията чл.722 ал.1, т.1 ТЗ, както е приел и първоинстанционният съд.

Доводите, поддържани във въззивната жалба са неоснователни и следва да се оставят без уважение, като се потвърди обжалваното решение.

Така мотивиран, Софийският Апелативен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение №260478 от 19.07.2022 г. на СГС, ТО, VI-13 състав, постановено по т.д.№1428/2020 г., **в обжалваната му част**, с която е отхвърлен иска по чл.694, ал.2, т.1, във вр. с чл.722, ал.1, т.1 ТЗ против „БРИН“-ЕООД /н/ за установяване на поредност на удовлетворяване по чл.722, ал.1, т.1 ТЗ на публични вземания за имуществени санкции в общ размер на 6 050 лева главници.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред ВКС в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____